FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 15. marts 2001 [1]

1. I Jean de La Fontaines eventyr om mølleren, hans søn og æslet siger mølleren: »Man er dum, hvis man vil stille alle og enhver tilfreds«. Henset til de mange tvister vedrørende fastsættelsen af interventionsprisen for sukker i Italien synes jeg, at Rådet for Den Europæiske Union kunne bruge dette citat som udtryk for sin irritation.

2. Hvis man blot ser tilbage på den nærmeste fortid, har fastsættelsen af en afledt interventionspris for hvidt sukker for Italien på grund af et forventet underskud i forsyningen af det italienske marked for produktionsårene 1996/1997 og 1997/1998 givet anledning til en stærk utilfredshed hos de italienske sukkerproducenter, der skal betale en højere pris til deres roeleverandører, hvilket er kommet til udtryk i form af tvister for såvel Domstolen som for Retten [2]. Da der fra og med produktionsåret 1998/1999 ikke længere blev fastsat nogen afledt interventionspris for Italien, forsvandt den utilfredshed, som Rådets valg gav anledning til, ikke, snarere tværtimod, eftersom utilfredsheden blandt de italienske sukkerproducenter blev erstattet af en utilfredshed hos både den italienske regering og de italienske sukkerroedyrkere.

3. De forordninger, der fastsætter sukkerpriserne for produktionsåret 1998/1999, anfægtes derfor af Den Italienske Republik for Domstolen i sag C-340/98 og af sukkerroedyrkerne for Retten i sag T-152/98, Azienda agricola Ponte S. Pietro mod Rådet, og i sag T-153/98, ANB m.fl. mod Rådet. Og de forordninger, der fastsætter de samme priser for produktionsåret 1999/2000, er nu anfægtet af Den Italienske Republik i sag C-352/00.

4. Blandt disse talrige sager er det sag C-340/98, dvs. sagen mellem Den Italienske Republik og Rådet, støttet af Kommissionen, vedrørende fastsættelsen af interventionsprisen for sukker for produktionsåret 1998/1999, som vi her skal behandle. Sagen har karakter af et annullationssøgsmål til prøvelse af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1361/98 af 26. juni 1998 om fastsættelse for produktionsåret 1998/1999 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, samt refusionsbelø-

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Dom af 6.7.2000, sag C-289/97, Eridania, Sml. I, s. 5409, kendelse af 11.5.2001, sag T-178/96, Eridania m.fl. mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, dom af 12.3.2002, sag C-160/98, Eridania, Sml. I, s. 2533, og kendelse af 12.6.2002, sag T-258/97, Eridania m.fl. mod Rådet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

bet til udligning af lageromkostninger[3], »for så vidt som der ikke heri fastsættes en afledt interventionspris for hvidt sukker for alle områder i Italien, hvorved den interventionspris for hvidt sukker, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1360/98[4] for områder, der ikke er i underskud, også kommer til at gælde for Italien, en forordning, der i det omfang om fornødent også anfægtes«.

5. Lad mig ganske kort minde om, at der ved den fælles markedsordning for sukker, således som den på nuværende tidspunkt ser ud efter Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker[5] (herefter »grundforordningen«), bl.a. indføres en ordning med garanterede priser. Denne indeholder navnlig en årlig fastsættelse, inden den 1. august for det produktionsår, der begynder den 1. juli i det følgende år, af en interventionspris for hvidt sukker, som interventionsorganerne skal betale for det sukker, deres producenter leverer til dem (grundforordningens artikel 3).

6. Parallelt hermed fastsætter Rådet hvert år en basispris for sukkerroer (grundforordningens artikel 4). Med udgangspunkt i denne basispris fastsætter Rådet en minimumspris, som sukkerproducenterne skal betale til roeleverandørerne (grundforordningens artikel 5, stk. 1).

7. Interventionsprisen for hvidt sukker og minimumsprisen for sukkerroer er ikke den samme i hele Fællesskabet. Der sondres mellem områder, der har underskud, og områder, der ikke har underskud. For sidstnævnte områder fastsættes der afledte interventionspriser for hvidt sukker samt forhøjede minimumspriser for sukkerroer (grundforordningens artikel 3, stk. 1, og artikel 5, stk. 3).

8. Til forskel fra forordningerne vedrørende de foregående produktionsår fastsættes der i forordning nr. 1361/98 ingen afledt interventionspris for Italien, således at den interventionspris, der er fastsat i forordning nr. 1360/98, finder anvendelse på Italien.

9. Til støtte for søgsmålet har den italienske regering fremført tre anbringender:

— Grundforordningens artikel 3, stk. 4 og 5, er tilsidesat som følge af, at fastsættelsen af priserne for produktionsåret 1998/1999 først skete den 26. juni 1998, og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat som følge af denne sene fastsættelse.

3 — EFT L 185, s. 3.

4 — Rådets forordning af 26.6.1998 om fastsættelse for produktionsåret 1998/1999 af visse sukkerpriser og af standardkvaliteten for sukkerroer, EFT L 185, s. 1.

5 — EFT L 177, s. 4.

— EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF) er tilsidesat som følge af, at de omtvistede forordninger ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse, som opfylder kravene i denne artikel hvad angår den manglende fastsættelse af en afledt interventionspris for hvidt sukker for Italien.

— Princippet om ligebehandling er tilsidesat, da det ikke er ud fra de samme kriterier, at Den Italienske Republik er blevet anset for ikke at kunne påvise noget underskud, mens andre medlemsstater er blevet anset for underskudsområder.

Jeg vil tage stilling til anbringenderne i denne rækkefølge.

Anbringendet om, at forordning nr. 1360/98 og nr. 1361/98 er udstedt for sent

Tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 3, stk. 4 og 5

10. Den italienske regering gør gældende, at såvel interventionsprisen som de afledte interventionspriser for produktionsåret 1998/1999 først blev fastsat den 26. juni 1998. Rådet har dermed tilsidesat bestemmelserne i artikel 3, stk. 4 og 5, i den nævnte forordning, eftersom det skulle have fastsat priserne inden den 1. august 1997.

11. Til støtte for sin påstand, hvorefter Rådet er forpligtet til at overholde sidstnævnte dato, fremkommer den italienske regering ikke med noget argument, som ikke allerede er forkastet i den nævnte dom af 6. juli 2000, Eridania, og efter min opfattelse er der intet, der giver anledning til at stille spørgsmålstegn ved den dom.

12. Det skal nævnes, at Domstolen i den dom undersøgte de målsætninger, som forfølges i den ved grundforordningen indførte prisordning. Den fastslog, at »for at mekanismen med interventionspriser kan fungere tilfredsstillende under hensyn til disse målsætninger, er det imidlertid, som Rådet med rette har anført, nødvendigt, at datoen for fastsættelse af disse priser ligger så tæt som muligt op ad begyndelsesdatoen for det pågældende produktionsår. Således fastsættes disse priser under hensyn til forholdet mellem den disponible produktionsmængde for det kommende produktionsår og den disponible produktionsmængde for det forventede forbrug i løbet af samme produktionsår. Jo tættere prisfastsættelsen ligger på datoen den 1. juli, jo mere troværdige er således de data, der ligger til grund for vurderingen af mængderne« (dommens præmis 30).

13. Domstolen konkluderede, at »datoen den 1. august, som er angivet i artikel 3, stk. 4 og 5, i forordning nr. 1785/81, har [ikke] tvingende karakter, og at den manglende overholdelse af denne dato [kan] således ikke føre til, at [den årlige] forordning er ugyldig, for så vidt som denne fastsætter interventionspriserne efter den 1. august« (samme doms præmis 34).

Tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

14. Hvad angår den italienske regerings andet klagepunkt under det første anbringende, dvs. at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, skal det først påpeges, at i det omfang det er baseret på den forudsætning, at prisfastsættelsen før den 1. august har til formål at gøre det muligt for de erhvervsdrivende, dvs. sukkerfabrikanterne og roedyrkerne, at planlægge driften af deres virksomhed med fuldt kendskab til alle relevante forhold, er klagepunktet også i strid med den nævnte dom af 6. juli 2000, Eridania.

15. Domstolen fastslog nemlig i den dom, at »[...] denne prisfastsættelsesmekanisme [kan] ikke komme i betragtning med henblik på at opstille regler, som sikrer, at de erhvervsdrivende inden for sukkersektoren kan planlægge deres aktiviteter, inden sukkerfabrikanterne og roedyrkerne har indgået aftaler, og inden de sidstnævnte har tilsået jorden. Således har de pågældende priser ikke til formål at dirigere de erhvervsdrivendes økonomiske adfærd på sukkermarkedet, men udgør derimod en bestræbelse på — i deres interesse — at forudse den mulige udvikling af produktionen og af forbruget med henblik på at stabilisere Fællesskabets marked« (præmis 31 og 32).

16. I spørgsmålet om prisdannelsen afviste Domstolen ligeledes, at dommen af 11. august 1995 [6], som den italienske regering påberåber sig, overhovedet var relevant.

17. Kan man da, uanset denne fejlagtige forudsætning, som hævdet af den italienske regering, antage, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat på grund af, at Rådet, på trods af, at der altid tidligere havde været fastsat en afledt interventionspris for Italien, et par dage inden det nye produktionsårs begyndelse vedtog en forordning, som ikke indeholdt en sådan pris?

18. Det mener jeg ikke, og det af to grunde, en retlig og en faktuel. Ud fra et retligt synspunkt fremgår det meget klart af dom af 17. september 1998 [7], at når en fælles markedsordning indeholder bestemmelse om fastsættelse af en årlig produktionspris

6 — Sag C-1/94, Cavarzere Produzioni Industriali m.fl., Sml. I, s. 2363.

7 — Sag C-372/96, Pontillo, Sml. I, s. 5091.

på grundlag af markedets udvikling, kan de erhvervsdrivende ikke have en berettiget forventning om, at de priser, der er fastsat for det foregående år, vil blive opretholdt.

19. Som det fremhæves i sidstnævnte dom, indebærer en årlig prisfastsættelse pr. definition en mulighed for, at priserne ændres fra et år til et andet, og som Domstolen allerede bemærkede i dommen af 5. oktober 1994 [8], »[...] [kan de erhvervsdrivende] selv om princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er et af Fællesskabets grundlæggende principper, dog ikke have nogen berettigede forventninger om opretholdelse af en bestående situation, som Fællesskabets institutioner kan ændre ved beslutninger truffet inden for rammerne af deres skøn på et område som de fælles markedsordninger, hvis formål netop kræver en konstant tilpasning efter ændringerne i den økonomiske situation [...]« (præmis 57).

20. Ud fra et faktuelt synspunkt kan jeg heller ikke tilslutte mig den italienske regerings påstand, hvorefter den manglende fastsættelse af en afledt pris for Italien har været en helt uventet begivenhed, der har overrasket de erhvervsdrivende i sektoren.

21. Samtlige disse erhvervsdrivende var tværtimod, og allerede inden offentliggørelsen den 23. marts 1998 af Kommissionens prisforslag, fuldt ud bekendt med, at Italien ikke længere syntes at komme i en sådan underskudssituation, som det førhen havde været tilfældet. Deres repræsentanter sad nemlig i forskellige rådgivende udvalg, som er tilknyttet forvaltningen af den fælles markedsordning for sukker.

22. På det tidspunkt hvor forordningerne vedrørende priserne for produktionsårene 1996/1997 og 1997/1998 blev fastsat, regnede man ganske vist stadig med et fremtidigt underskud, men omstændighederne viste, at denne prognose ikke var korrekt. Det viste sig efterfølgende, at den italienske sukkerproduktion havde oversteget forbruget i disse to produktionsår. Følgelig måtte man regne med, at der ikke skulle fastsættes nogen afledt interventionspris for produktionsåret 1998/1999.

23. Jeg er således af den opfattelse, at det første anbringende bør forkastes i sin helhed.

Manglende eller utilstrækkelig begrundelse

24. Det andet anbringende består af to særskilte argumenter. Ifølge det første er det retsstridigt, at forordning nr. 1360/98 og nr. 1361/98 ikke, og end ikke hvis de

8 — Forenede sager C-133/93, C-300/93 og C-362/93, Crispoltoni m.fl., Sml. I, s. 4863.

sammenholdes, indeholder nogen oplysninger om årsagerne til, at der i modsætning til alle foregående produktionsår ikke er fastsat nogen afledt interventionspris for hvidt sukker i Italien.

25. Ifølge det andet argument kan den manglende inddragelse af Italien blandt underskudsområderne kun forklares med, at metoden for udvælgelse af de medlemsstater, for hvilke der skal fastsættes en afledt interventionspris for hvidt sukker er blevet ændret. Denne ændring krævede i sig selv en særlig begrundelse, som fuldstændigt mangler.

26. Jeg vil begynde med at fastslå, som den italienske regering gør gældende, at forordning nr. 1360/98 ikke specifikt anfører, hvorfor den interventionspris for hvidt sukker, som den fastsætter, skal anvendes på Italien, og at forordning nr. 1361/98 ikke specifikt anfører, hvorfor den ikke fastsætter en afledt interventionspris for hvidt sukker for Italien. Må det på baggrund heraf konkluderes, at der ikke er givet nogen begrundelse for den situation, Italien befinder sig i? Bestemt ikke, for ved at sammenholde de to forordninger fremgår det, at hvis den afledte interventionspris for hvidt sukker ikke finder anvendelse på Den Italienske Republik, er det naturligvis, fordi Italien ikke klassificeres som værende blandt underskudsområderne, som er de eneste områder, for hvilke der ifølge grundforordningen skal fastsættes en sådan pris.

27. Er en sådan begrundelse imidlertid tilstrækkelig til at konkludere, at traktatens artikel 190 ikke er tilsidesat? Såfremt man endnu en gang henholder sig til den nævnte dom af 6. juli 2000, Eridania, må man efter min opfattelse antage, at selv om begrundelsen er kortfattet, er den tilstrækkelig. Det fremgår nemlig af denne dom, at:

»[...] begrundelsen skal tilpasses den pågældende retsakts karakter, og at de betragtninger, der er lagt til grund af den institution, som har udstedt retsakten, klart og utvetydigt skal fremgå af begrundelsen, således at den berørte kan sætte sig ind i baggrunden for den trufne foranstaltning og Domstolen udøve sin kontrol [...]« (præmis 38).

28. I samme dom præciseres det derefter, at »[...] det fremgår af fast retspraksis, at det ikke kan kræves, at begrundelsen af forordningerne specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som omfattes af forordningerne, når de falder inden for systematikken i den helhed, hvori de indgår [...]« (præmis 40).

29. Domstolen fastslog endelig, at »[...] spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 190, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område [...]« (præmis 41).

30. Vi står imidlertid over for en utvetydig begrundelse, eftersom den ikke giver anledning til nogen tvivl vedrørende den omstændighed, at når der ikke anvendes en afledt interventionspris for hvidt sukker på Den Italienske Republik, er det fordi denne ikke er blevet anset for at være et underskudsområde. Denne klassificering som underskudsområde skal ikke nødvendigvis ledsages af en redegørelse for de komplekse omstændigheder, som er lagt til grund, ikke mindst fordi disse omstændigheder fuldt ud var kendt af den italienske regering, der var til stede i samtlige Rådets instanser og i de udvalg, som bistår Kommissionen med at forvalte den fælles markedsordning.

31. Det bør i øvrigt ikke glemmes, at klassificeringen som ikke-underskudsområde ikke er resultatet af et valg foretaget af Rådet under udøvelse af en skønsbeføjelse, hvis anvendelse det skulle have redegjort for. Klassificeringen er det objektive resultat af anvendelsen af en metode, som i sig selv er objektiv, til at fastslå en forventet underskudssituation.

32. Skal den omstændighed, at anvendelsen af denne metode for produktionsåret 1998/1999 for første gang har medført, at der ikke kunne forventes noget underskud for Italien, indebære, at der skal gives særlige forklaringer?

33. Det mener jeg ikke. At én og samme metode kan føre til forskellige resultater fra år til år, er der ikke noget mærkeligt i. Den Italienske Republik er aldrig blevet anerkendt som et område med permanent underskud, og forbedringen i dens situation hvad angår sukkerforsyningen, er langt fra unormal, men kan tværtimod betragtes som et lykkeligt resultat af den politik til fremme af roedyrkning, som blev ført derved, at der i flere år var fastsat en afledt interventionspris for hvidt sukker. At der ikke længere er grund til at benytte de midler, som er anvendt i så henseende, når først resultatet er nået, synes iboende i grundforordningens opbygning, hvilket er fuldt ud tilstrækkeligt som begrundelse.

34. Endelig skal det påpeges, at henset til, at fastsættelsen af en afledt interventionspris i henhold til den nævnte dom af 6. juli 2000, Eridania (præmis 39), ikke kræver anden begrundelse end, at det konstateres, at der må forventes underskud, ville det i det mindste være paradoksalt, såfremt man antog, at en manglende konstatering af et sådant underskud ikke er tilstrækkeligt til at kunne begrunde en manglende fastsættelse af en afledt interventionspris.

35. Som det fremgår af nævnte dom, udgør anvendelsen af en interventionspris og en afledt interventionspris ikke en undtagelse. De svarer hver især til en given situation, som er omfattet af grundforordningen. Forordningerne efterlader derfor ikke den

mindste tvivl hvad angår den situation, et givent område befinder sig i, og anvendelsen af en interventionspris i denne situation kræver således ikke en særlig begrundelse.

36. Eftersom den italienske regerings første argument bør forkastes, vil jeg undersøge det andet.

37. Det skal indledningsvis bemærkes, at hvis Rådet som hævdet af den italienske regering rent faktisk fra det ene år til det andet havde ændret metoden for vurderingen af, om en underskudssituation i en given medlemsstat kan forventes for det kommende produktionsår, måtte den begrundelse, der fremgår af betragtningerne til forordning nr. 1360/98 og nr. 1361/98, betragtes som utilstrækkelig.

38. Ét er imidlertid, at man uden at ændre metode kommer frem til et andet resultat hvad angår forsyningssituationen på grundlag af den udvikling, der er sket med produktionen og forbruget. Noget helt andet er det at ændre vurderingskriterierne og derved komme frem til andre resultater.

39. Anvendelse af en ny metode, uden at de erhvervsdrivende oplyses herom, er ensbetydende med, at de afskæres fra effektivt at lade en domstol prøve, at de ikke er blevet udsat for en vilkårlig behandling.

40. Har Rådet og Kommissionen ved vurderingen af forsyningssituationen i de forskellige medlemsstater i produktionsåret 1998/1999 anvendt en anden metode end den, der blev anvendt det foregående år?

41. Den italienske regering, der som bekendt er sagsøger og derfor bærer bevisbyrden, har efter min opfattelse ikke fremført overbevisende elementer. Ifølge den italienske regering har den metode, der er anvendt for produktionsåret 1998/1999, og som består i at sammenligne den disponible produktion, der udgøres af de forventede mængder A- og B-sukker, eventuelt forøget med overførsel af C-sukker i overensstemmelse med fællesskabsreglerne, med det forventede forbrug, ikke været anvendt i de foregående produktionsår.

42. Ifølge denne er en forventet underskudssituation tidligere, nemlig indtil produktionsåret 1997/1998, blevet fastslået ved at tage hensyn til de mængder uforarbejdet sukker, som blev importeret til Italien og eksporteret fra Italien, og den hertil svarende saldo. Til støtte for denne påstand har den italienske regering henvist til den begrundelse, som indtil 1980 fremgik af forordningerne om fastsættelse af en

afledt interventionspris for hvidt sukker for Italien[9]. I denne begrundelse anføres det, at:

»[...] som følge af relativt høje produktionsomkostninger vil sukkerproduktionen i Italien sandsynligvis ikke overstige den fastsatte basismængde væsentligt, hvorfor der må forventes et underskud på mere end 200 000 tons[10], som skal dækkes af Fællesskabets overskudsområder«,

og at

»prisniveauet på det italienske marked under disse omstændigheder bestemmes af salgsprisen på sukker fra den nordlige del af Frankrig, hvorfor den afledte interventionspris for Italien kan fastsættes til [...] under hensyntagen dels til den interventionspris, der finder anvendelse i Nordfrankrig, forhøjet med handelsomkostninger i forbindelse med leverancer til Norditalien, dels til den italienske sukkerindustris salgsomkostninger.«

43. Det må imidlertid fastslås, at disse betragtninger ingenlunde indikerer, at det underskud, der henvises til, er beregnet under anvendelse af den metode, den italienske regering henviser til.

44. For det andet har den italienske regering undladt at gøre opmærksom på, at de betingelser, som grundforordningerne på det tidspunkt stillede for, at der kunne fastsættes en afledt interventionspris for hvidt sukker, ikke var de samme som dem, som på nuværende tidspunkt stilles i grundforordningen. I Rådets forordning (EØF) nr. 3330/74 af 19. december 1974 om den fælles markedsordning for sukker[11] fremgår det bl.a. af artikel 3, at:

»1. For det område inden for Fællesskabet, *der har det største overskud*[12], fastsættes årligt en interventionspris for hvidt sukker.

2. For andre områder fastsættes afledte interventionspriser under hensyn til de regionale prisforskelle for sukker, som efter de naturlige betingelser for markedsprisdannelsen kan forventes ved normal høst og fri omsætning af sukker.«

9 — Jf. f.eks. Rådets forordning (EØF) nr. 432/68 af 9.4.1968 om fastsættelse for produktionsåret 1968/1969 af de afledte interventionspriser, minimumspriserne for sukkerroer, tærskelpriserne og garantimængderne samt produktionsbidraget, JO L 89, s. 4.

10 — I løbet af denne periode varierede underskuddet ifølge Den Italienske Republik mellem 200 000 og 500 000 tons.

11 — EFT L 359, s. 1.

12 — Min fremhævelse.

45. Det fremgår således tydeligt, at fastsættelsen af en afledt interventionspris efter denne forordning ikke var reguleret af regler, der er de samme som de nugældende regler. Det skal i denne henseende blot nævnes, at grundforordningen, som den omtvistede forordning gennemfører, i artikel 3 bestemmer:

»1. Der fastsættes hvert år for hvidt sukker

a) en interventionspris for de områder, som ikke har underskud

b) en afledt interventionspris for hvert af de områder, som har underskud.

[...]«

46. For at den italienske regerings standpunkt skulle være holdbart, skulle den have bevist, at der under den nugældende grundforordning, dvs. fra og med 1981, regelmæssigt har været fastsat en afledt interventionspris for Italien under anvendelse af en anden metode end den, der blev anvendt for produktionsåret 1998/1999. Det har regeringen imidlertid ikke gjort. Ganske vist bestræber den sig på at bevise, at den metode, som efter dens opfattelse er anvendt, i virkeligheden fører til en konstatering af et underskud. Men dette beviser stadig ikke, at det rent faktisk er den metode, som Kommissionen og Rådet anvendte.

47. Hertil kommer den omstændighed, der efter min opfattelse ikke kan ses bort fra, nemlig at den italienske regering, som trods alt altid har været tæt inddraget, i hvert fald i forbindelse med arbejdet i Forvaltningskomitéen for Sukker, i forberedelsen af beslutningerne om priser, ikke har fremlagt nogen dokumenter, hvoraf det fremgår, at den er enig i konstateringen af et underskud og fastsættelsen af en afledt interventionspris, men samtidig havde rejst indsigelse eller i det mindste taget forbehold med hensyn til den anvendte metode. Det skal bemærkes, at den heller ikke har bestridt de tal, som er anvendt efter den kritiserede metode, uden tvivl som følge af, at det er dem, som den selv har meddelt Kommissionen i medfør af Kommissionens forordning (EF) nr. 779/96 af 29. april 1996 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1785/81 for så vidt angår meddelelser inden for sukkersektoren [13].

48. Kommissionen og Rådet har henvist til dokumenter, som er fremlagt for Domstolen i forbindelse med den nævnte sag C-289/97, og som er tilstillet den italienske regering, der ikke har bestridt deres rigtighed. Af disse dokumenter kan det ikke

13 — EFT L 106, s. 9.

udledes, at der er sket en ændring af metoden i forbindelse med udarbejdelsen af prognoser for produktionsåret 1998/1999.

49. Under disse omstændigheder bør den italienske regerings andet anbringende forkastes.

Tilsidesættelse af lighedsprincippet

50. Herefter skal den italienske regerings tredje anbringende undersøges. Regeringen har gjort gældende, at den omstændighed, at Den Italienske Republik ikke figurerer på listen over de medlemsstater, for hvilke der skal fastsættes en afledt interventionspris, kun kan forklares med, at der er anvendt forskellige kriterier på de forskellige medlemsstater. Denne forskelsbehandling er særlig tydelig for Irland, som ifølge den italienske regering kun kan være et underskudsområde, fordi der ikke er anvendt den samme metode på Irland som på Den Italienske Republik.

51. Rådet og Kommissionen har ikke blot bestridt, at der overhovedet er tale om forskelsbehandling, men har ligeledes gjort gældende, at eftersom den italienske regering ikke har nedlagt påstand om annullation af fastsættelsen af en afledt interventionspris for andre medlemsstater, kan den ikke få medhold i en sådan påstand ved at henvise til situationen i andre medlemsstater. Det skal straks siges, at jeg ikke er enig i dette sidste synspunkt.

52. Hvis det efter en undersøgelse viser sig, at de foranstaltninger, som er vedtaget for så vidt angår andre medlemsstater, kun kan forklares med, at der med henblik på udarbejdelsen af en underskudsprognose er anvendt en anden metode end den for Italien anvendte, bør anbringendet tages til følge. Det vil herefter tilkomme Rådet under anvendelse af EF-traktatens artikel 176 (nu artikel 233 EF) at undersøge, hvorledes forskelsbehandlingen mest hensigtsmæssigt kan bringes til ophør, enten ved at anvende den metode, der er anvendt på de øvrige medlemsstater, på Italien, eller ved at anvende den metode, der er anvendt på Italien, på de øvrige medlemsstater.

53. Når dette er præciseret, har den italienske regering da fremlagt bevis for en forskelsbehandling? Det mener jeg ikke. Som Rådet og Kommissionen har anført, er de dokumenter, regeringen støtter sig på, ikke overbevisende, for så vidt som de ikke påviser, at en anvendelse *på det tidspunkt, hvor Kommissionen udfærdigede sit forslag, og hvor Rådet traf beslutningen*, af den metode, som blev anvendt til at fastslå, at der ikke kunne forventes noget underskud for Italien for det kommende produktionsår — såfremt den havde været anvendt strengt på de tilgængelige oplysninger vedrørende de øvrige medlemsstater, for hvilke en afledt interventionspris i sidste instans blev fastsat — ville have ført til, at disse stater sandsynligvis ikke ville være i underskud.

54. Det er imidlertid kun herved, at det kan bevises, at lighedsprincippet er tilsidesat. Det har i realiteten ingen interesse at fastslå, at en prognose om et underskud for tidligere produktionsår for en medlemsstat *ex post* har vist sig fejlagtig, hvilket det i forbifarten skal bemærkes er tilfældet for Italien. Det afgørende er, at på det tidspunkt, hvor Rådet vedtog beslutningen, blev prognosen udarbejdet efter en og samme metode på grundlag af oplysninger, der var lige pålidelige.

55. Jeg er meget vel klar over, at det ikke er let at bevise en forskelsbehandling, når det drejer sig om forordning nr. 1360/98 og nr. 1361/98, henset til, at de indeholder en minimal begrundelse. Men eftersom den italienske regering har været snævert inddraget i forberedelsen af beslutningen og dens vedtagelse, kan den ikke hævde, at den ikke har haft adgang til de dokumenter, hvorved det kunne være bevist, at dens påstande var begrundede.

56. Jeg mener således ikke, at Den Italienske Republik har været i stand til på overbevisende måde at underbygge de påstande, som udgør dens tredje anbringende.

Forslag til afgørelse

57. Eftersom ingen af de af den italienske regering påberåbte anbringender synes begrundede, foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

— Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

— Den italienske regering bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.